

UUTISKIRJE 2/2016

19.12.2016

Syyskausi 2016 alkaa kääntyä loppu kohti ja on tullut aika kiittää kaikki harrastajia, vanhempia, valmentajia, johtokuntaa ja muita Tiira-toimijoita upeasta kaudesta. Syksyllä 2016 on harjoiteltu ahkerasti ja menestytty jälleen esimerkiksi PM-kisoissa, joissa Tiira-hyppääjät loistivat useampaan otteeseen palkintopalleilla. Lisäksi aivan upeasti kisannut Juho Junntila hyppäsi 21. sijalle Kazanissa A-poikien maailmanmestaruusaltaalla.

Tässä uutiskirjeessä esitellään Tiirujen ikioma valmennuspäällikkö, Satu Pirhonen. Satu palkittiin vastikään uimaliiton kultaisella kunniaplaketilla kiitoksena uimahyppyjen eteen tehdystä uraauurtavasta työstä. Uutiskirjeen lopussa Tiirujen uusi varapuheenjohtaja Karoliina Niemi kertoo vanhemman näkökulmasta, mitä on olla mukana kilparyhmän mukana kisareissussa.

Omasta ja muiden Tiiralaisten puolesta haluan toivottaa kaikille oikein hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2017! Näemme jälleen ensi vuonna ☺

Laura Haarala
Toiminnanjohtaja

SATU

(Teksti Laura Haarala)

”Ensi kevään palapeli on valmis! Pieniä muuttujia on vielä, mutta lähtökohtaisesti kaikki on nyt kunnossa”, aloitti **Satu Pirhonen** puhelun kanssani noin kuukausi sitten. Palapelillä Satu tarkoittaa ensi kevään kausisuunnitelmaa, jonka työstäminen on aloitettu jo useampi kuukausi sitten rakentamalla ensin alustava suunnitelma ja muovaamalla siitä täsmällisempi keräämällä kaikilta valmentajilta suositukset jokaiselle lapselle ensi kevään harjoitusryhmää varten. ”Kausisuunnittelussa tasapainotellaan kaikille ryhmätasolle kohtuullisia harkka-aikoja, sopivia telineitä ja valmentajia ja samalla yritetään ennustaa, kuinka moni haluaa jatkaa suositellussa ryhmässä. Samalla pyritään perustamaan sopivasti siihen nähden, että niin vanhat kuin uudetkin harrastajat mahtuvat mukaan hyppyjä harrastamaan. Tänä vuonna on ollut tavoitteena pitää harkka-ajat mahdollisimman pitkälti samoina syys- ja kevätkaudella, jonka vuoksi vuosisuunnitelman tekeminen on ollut asteen verran hankalampaa. Toisaalta harkka-aikojen pysyessä samoina, pystyvät perheet puolestaan paremmin suunnittelemaan omat aikataulunsa”, summailee Satu kevätkauden harjoittelusuunnitelman valmistumista.

Vuonna 1992 voimisteluaajoilta tuttu uimahyppyvalmentaja suostutteli Sadun mukaan uimahyppyyhin, joita Satu oli jo nuorempana hetken kokeillut. ”Voimistelupohjalta hyppyyhin siirtyminen oli aika luonnollista; voimistelussa ja hyppinessä on kuitenkin paljon samaa. Voimistelun kautta pääsi tavallaan helposti kiinni uuteen hyppyharrastukseen”, kertoo Satu. Aktiivisen kilpailemisen nyt jo taakseen jättäneenä, Sadun muistoihin on piirtynyt parhaana hyppymuistoina ensimmäiset EM-kisat Istanbulissa, jossa Satu pääsi semifinaaleihin. Lempihyppykseen Satu mainitsee kaksi ja puolivolttia ulospäin. ”Nykyään voltteja pääsee heittelemään viikoittaisissa sirkusharjoituksissa”, Satu naurahtaa.

”Tarkkaavaisuus, pitkäjänteisyys, huolellisuus, huomaavaisuus ja uskomattomat Excel-ohjelman käyttötaidot. Työkaverina luotettava, reilu ja hyväntuulinen, valmentajana rauhallinen ja lasta kunnioittava”, kuvailtiin Satua muutama viikko sitten Tiirujen Facebook-sivuilla. Oikeustieteen maisteri, gradua vaille valmis kauppatieteen maisteri, uimahyppyjen moninkertainen SM-kultamitalisti Satu onkin aika uskomaton lahja Tiirroille. Hän on nähnyt Tiirujen kehityskaarta kymmenisen vuoden ajan, toiminut Tiirroissa toiminnanjohtajana, valmentajana ja nyt valmennuspäällikkönä. Aloittaessaan Tiirroissa vuonna 2007 Satu hoiti valmentamisen lisäksi kaikki mahdolliset juoksevat asiat, taloudensuunnittelun ja -seurannan, ilmoittautumiset, kausisuunnittelut yms. Eipä ole siis juuri yhtään kysymystä niin strategisella tai operatiivisella puolella, johon Satu ei osaisi vastata. Suomen Uimaliitto palkitsi Sadun tänä syksynä kultaisella kunniapaketilla kiitoksena urauurtavasta ja pitkäjänteisestä työstä Suomen uimahyppyjen eteen niin liitto- kuin seuratasolla. Eipä olisi kultainen plaketti voinut oikeampaan osoitteeseen mennä!

Sadun näkemys uimahyppystä Suomessa on positiivinen. ”Vaikka uimahyppy on tosi pieni laji, harrastajia alle muutama tuhat koko Suomessa, olemme silti saaneet edustajia MM-kilpailuihin, finalisteja nuorten ja aikuisten EM-kilpailuihin, eli lopultakin kohtuullisen pienillä resursseilla on pystytty tekemään hyviä tuloksia” kertoo Satu iloisena ja jatkaa, ”hyppyt tarvitsisivat paljon enemmän massaa, enemmän seuroja, jotka tekevät tosissaan hyppyjä. Yhdessä tekeminen synnyttää paljon hyvää ja positiivista kilpailua. Eli lisää harrastajia ympäri Suomea. Lajin kasvaminen luo mahdollisuuksia niin, että työmäärää voidaan jakaa, jolloin kaikki pystyisi keskittymään omaan ydinalueeseensa. Paljon olemme oppineet, mutta paljon on vielä opittavaa – esimerkiksi yhteistyötä ulkomaalaisten kanssa tulisi lisätä ja hakea oppia myös sieltä.”

Tiirujen tulevaisuuden Satu näkee hyvinkin valoisana. ”Meillä on hyvä halli, josta löytyy kerrokset kymppiin saakka, kahdet metrin ja kolmosen laudat ja allasaikaa on saatu paljon lisättyä. Tämän lisäksi Tiirroissa on todella taitavia valmentajia ja hyviä tyyppejä töissä. Kehitettävää riittää aina, mutta lähtökohtaisesti nyt olemme saaneet rakennettua hyvän pohjan, jolle voi rakentaa tulevaisuuden Tiiruja. Tulevien vuosien aikana pitäisi myös kyetä tekemään sellaisia valintoja, jotka tukevat nykyisiä linjoja sekä panostamaan valmennuksen kehittämiseen.” Kysyessäni Sadulta hänen toiveistaan tulevaisuuden ja Tiirujen suhteen, hän mietti hetken ja vastasi: ”olisihan se todella upeaa, jos olympialaisissa olisi uimahyppääjä meidän seurastamme.”

NUORTEN UIMAHYPPÄÄJIEN JUHLAA ULLA KLINGER CUP:SSA

(Teksti Karoliina Niemi)

Marraskuun alun pimeys ja lumimyräkki vaihtuivat neljäksi päiväksi saksalaiseen syystunnelmaan, kun Tiirujen uusi nuorten EM-kisoihin tähtäävä ryhmä (ns. NEM-ryhmä) matkasi yhdessä kahden TOP-ryhmän hyppääjän kanssa Aachenissa järjestettävään Ulla Klinger Cup:iin. Kisat järjestettiin nyt neljättä kertaa, ja osallistujia oli kahdeksasta maasta yhteensä noin 120.

Lensimme Kööpenhaminan kautta Düsseldorfin, josta kisajärjestäjät olivat varanneet meille kuljetuksen Aacheeniin. Matkamme yksi jännittävimmistä hetkistä koettiinkin jo kyseisellä ajomatalla, kun auton nopeusmittari kaarsi yhä enemmän ja enemmän oikealle saavuttaen lopulta 220 km / h rajan. Perille Aacheeniin päästiin kuitenkin ehjin nahoin ja varsin nopeasti...

Matkapäivä oli varattu harjoittelulle. Hallissa oli aika vipinä ja vilske, kun hyppääjiä sinkoili ilmaan ympäri allasta. Valmentajien Sallan ja Jounin katseet vaihtoivat suuntaa aika moiseen tahtiin, kun osa harjoitteli 1 ja osa 3 m laudoilla ja muutama samaan aikaan kerroksilla. Tuota touhua katsellessa mieleeni juolahti kirja Tatun ja Patun oudoista kojeista. Miten hienoa olisikaan, jos nuo Outolan nerokkaat veljekset kehittäisivät valmentajillemme laitteen, jolla näkisi useaan suuntaan samaan aikaan päätä turhaan kääntämättä.

Yöt vietimme suurella mökkialueella, jossa jakaannuimme kahteen asuntoon. Lämpötila taisi vaihdella illan ja yön aikana 14 ja 18 asteen välillä. Onneksi peitot olivat paksut, ja onhan nukkuminen viileässä hyväksi terveydelle. Ainakin me kaikki pysyimme terveisinä ja olimme aina aamulla terhakkaina lähdössä hallille. Tosin aamun hetkinä Tatun ja Patun kuuluisasta aamutoimiautomaatista olisi ollut hyötyä – ainakin allekirjoittaneelle, joka olisi tarvinnut kupillisen kahvia heti herättyään eikä vasta hallilla puolitoista tuntia myöhemmin.

Varsinaiset kisat käytiin kolmena päivänä. Odotin saksalaisilta järjestelmällistä otetta kisajärjestelyihin, mutta toisin kävi. Kisojen juoksutusta koskeva tekninen kokous oli yhtä kaaosta, ja aikataulut pettivät erityisesti toisena kilpailupäivänä pahasti: laitteet reistailivat ja hyppytahti oli varsin verkkainen. Olemme Tiirujen järjestämissä kisoissa tottuneet siihen, että hyppääjän koko suoritus kestää noin 30 sekuntia, mutta Aachenissa tämä taisi onnistua vasta viimeisenä päivänä, kun Jouni istui ylituomarin tuoliin.

Kolmen päivän aikana nähtiin upeita kisasuorituksia kaikissa ikäsarjoissa. Tinon ja Annin loistavien mitalisijoitusten lisäksi Tiirat saavutti useita pistesijoja. Tiiraparvi kannusti yhdessä Vantaa Divingin hyppääjien kanssa hienosti toisiaan. Tiirujen ryhmähenki oli erityisen mieluista katseltavaa. Vaikka ikähaitari oli 5 vuotta (9-14 vuotiaita), oli selvää, että jokainen otettiin huomioon ja kaikki kuuluivat joukkueeseen. Ryhmähenki ei muodostu tuosta vain kisamatkoilla. Sen pohja rakennetaan niiden viikoittaisten vajaan 20 tunnin aikana, jolloin hyppääjät harjoittelevat yhdessä Mäkelänrinteessä.

Kansainväliset kisat antavat nuorille hyppääjille paitsi kokemusta kovista kilpailuista, niin myös aivan uusia ystäviä. Oma tyttäreni oli 9-vuotiaana ensimmäistä kertaa mukana Ulla Klinger Cup:ssa ja nautti kansainvälisestä tunnelmasta täysin siemauksin. Kielitaitoa ei vielä rutkasti ole, mutta kummasti hypyjonossa alkoi muodostua keskustelua pari vuotta vanhemman sveitsiläistyön kanssa. Siellä selvisi, mistä tytöt ovat kotoisin ja minkä hypyn seuraavana hyppäävät. Seuraavalla kerralla tyttöjen keskustelu jatkuu varmasti siitä, mihin se Aachenin altaan reunalla jäi.

Olen ollut vanhempana mukana nyt kahdella ulkomaan matkalla ja usealla kotimaan reissulla, eikä matkaan lähtö ole kertaakaan kaduttanut. Joka kerta olen tutustunut hyppääjiin ja valmentajiin entistä paremmin sekä oppinut hurjasti lisää lajista. Nyt alan jo pikkuisen päästä kärryille siitä, mitä tuomarit hypyssä katsovat, eli miksi joskus hypystä tulee 6 tai jopa 7 pistettä ja toisella kerralla 3.5. Lisäksi alan ymmärtää, mitä hypyjen numerot ja niiden perässä olevat kirjaimet tarkoittavat - tosin kierrehypyjen kanssa on vielä hiukan hakemista. Nyt kuitenkin pidetään pieni tauko kisamatkoista ja keskitytään isompien hyppääjien ponnistuksiin PM-kisoissa Mäkelänrinteessä. Helmikuussa sitten taas matkaan ja kohti Eindhovenia.

Karoliina Niemi

(Kirjoittaja NEM-ryhmässä hyppäävän tytön äiti)

Iloinen joukko nuoria tiiralaisia palaamassa Aachenin kisamatkalta. Vasemmalta Anni, Eerika, Pinja, Sofia, valmentajat Salla ja Jouni, Lauren, Pinja, Tino ja Ruska.